

§ 87. б) Грѣховетѣ на невниманіе-то и забвеніе-то.

Грѣхъ-тѣ на невниманіе-то и забвеніе-то става тогава, кога-то нѣкой макаръ и да знае закона, забрава го при извършваніе-то грѣха. Това ся случва часто както свидѣтелствува опытъ-тѣ. При настоящѣ-тѣ нашѣ нѣмоць, нетрѣбѣ да мыслимъ, че всяко (грѣховно извършено отъ насъ) дѣйствиє по невниманіе или забвеніе, не ще ни ся вмѣни въ грѣхъ и въ тѣжакъ грѣхъ. Трѣбѣ да обрѣщаме вниманіе на расположеніе-то въ душѣ-тѣ. Така оныя, кои-то правятъ грѣхъ по невниманіе, подлѣжатъ подѣ голѣмо обвиненіе, ако бы ти слѣдѣ извършваніе-то на грѣха абіе непочувствовали въ себе отвратность отъ него. А колко на построгъ и на по-голѣмъ отговорность подлѣжатъ оныя, кои-то по намѣренно-невниманіе или по развратность-тѣ на душѣ-тѣ правятъ грѣховни дѣствія!

Подѣ такъ строгъ отговорность подлѣжатъ кои-то, безѣ да мыслятъ, чѣсто, за голѣмо наскрѣбяваніе на другы, послѣдватъ испорченнѣ-тѣ си природѣ, лошы-тѣ привычки и предразсѣдки, въ подигравкѣ надѣ другы и наскрѣбяватъ мнозина съ грубость-тѣ си, безѣ да считатъ това (си дѣйствиє) за грѣхъ. Нѣ ако бы така постѣпили другы съ тѣхъ, ти конечно бы ся наскрѣбили.

Нѣ въ по-голѣма отговорность подпадатъ кои-то правятъ такви дѣствія отъ развращеніе-то на душѣ-тѣ. Напр. такъвъ челоуѣкъ е предаденнѣ-тѣ на сластолюбіе-то, кой-то при всякой случай отъ представенны грѣховны предмѣты ся наслаждава, желающѣ грѣха и има очы исполнены къмъ любодѣяніе-то и непрестаненъ грѣхъ. Това сѣще-то ще послѣдва и тыя, кои-то ся бавятъ въ ненависть-тѣ и дышатъ отмищеніе, кои-то служатъ на користолюбіе-то или на другъ порокъ. Въ такаы челоуѣци грѣхове-тѣ (имѣ), извършвани несмыслено, показватъ обнаружваніе-то на гоесподствующій-тѣ въ тѣхъ порокъ; и чѣсто-го имѣ повтаряніе служи за ясно свидѣтельство на развратеннѣ-тѣ имѣ душѣ. Отъ коя-то проистичатъ гибелни слѣдствія. Това ни наумѣва, колко трѣбѣ и ныє смиренно да мыслимъ за себе си, и колко ревностно да бдимъ надѣ себе си, за да не бы ся вмѣкнула и въ насъ некая страсть подѣ видѣ на добродѣтель! Трѣбѣ чѣсто да думамы съ Давида: *грѣхопаденія кто разумѣтъ? Отъ тайныхъ моихъ очисти мя отъ чуждыхъ пощади раба твоего* (Псал. 18. 13, 14); нѣ и самъ Анос. Навель свидѣтелствува: *ничесоже бо въ себя свѣлъ; но ни о селѣ оправдаюся: востазуайже мя Господъ естъ* (1 Кор. 44). Относно къмъ другы-тѣ хора любовь-та братека изыскува (отъ насъ), грѣхове-тѣ, какви-то ти правятъ, по невниманіе или по неразмысленность, да приписуемы повече на немощь-тѣ имѣ отколко-то на порочиѣ-тѣ (имѣ) душѣ. Нѣ ако е натоварено на насъ обязанность да поучявамы другы-тѣ, то трѣбѣ съ всицкы силы да обрѣщамы вниманіе въ престѣпленія-та на повѣренны-тѣ намѣ. Зачто-то съвсѣмъ рѣдко ся срѣщатъ челоуѣци, что узнаватъ добрѣ себе си, а по много-то сѣ, что сѣ увлекли себе си по разны заниманія и даже по ничтожны вещи, нѣмѣтъ никакъ грижѣ за душѣ-тѣ си. Кога-то въ язычницы-тѣ даже е имало нѣкои, та не сѣ ся доверявали на своѣ-тѣхъ проицательность, а ся спечелвали пріятель, кой-то бы навсѣду наблюдавалъ постѣпки-тѣ имѣ и обличавалъ бы го строго,